

Vergaderjaar 1985–1986

18 435 (R 1259)**Goedkeuring van het op 3 maart 1980 te Wenen/New York tot stand gekomen Verdrag inzake fysieke beveiliging van kernmateriaal, met Bijlagen****18 436****Uitvoering van het op 3 maart 1980 te Wenen/New York tot stand gekomen Verdrag inzake de fysieke beveiliging van kernmateriaal****Nr. 6****MEMORIE VAN ANTWOORD**

Ontvangen 31 december 1985

Wij hebben de eer het door de vaste Commissie voor Justitie uitgebrachte voorlopig verslag als volgt te beantwoorden.

De leden van de P.v.d.A.-fractie hebben bij het ter goedkeuring voorgelegde Verdrag inzake fysieke beveiliging van kernmateriaal in verband met het daarin opgenomen beginsel «aut dedere aut iudicare» verwezen naar hun overeenkomstige opmerkingen als neergelegd in het voorlopig verslag behorend bij de goedkeuringswetten betreffende verdragen van New York (kamerstukken II, 1984–1985, 18 437 en 18 438). Genoemde leden hebben daarbij opgemerkt dat naar hun mening ondanks gemaakte voorbehouden nu al in een reeks van verdragen een eigenlijk volstrekt ongewenste uitwerking van bovengenoemd beginsel is opgenomen.

Wij willen in dit verband verwijzen naar onze reactie in de memorie van antwoord met betrekking tot die wetsvoorstellen en ons hier beperken tot een reactie op laatstgenoemde opmerking van de leden van de P.v.d.A.-fractie. Deze opmerking doet vermoeden dat er sprake is van een misverstand over de gang van zaken met betrekking tot deze kwestie.

In de memorie van toelichting bij de goedkeuringswet van het Verdrag van New York inzake de voorkoming en bestraffing van misdrijven tegen internationaal beschermde personen, is uiteengezet (blz. 6 e.v.) dat de centrale gedachte van het Verdrag, aangeduid als het «aut dedere aut iudicare»-adagium, is ontleend aan de Verdragen van Den Haag (1970) en Montreal (1971) inzake luchtpiraterij. Dat het Koninkrijk de in deze Verdragen neergelegde verplichting tot het vestigen van rechtsmacht ongeclausuleerd (dat wil zeggen met inbegrip van het z.g. universaliteitsbeginsel) heeft kunnen aanvaarden, vindt onder meer verklaring in het karakter van de door deze Verdragen bestreken delicten. Bij de opstelling van de thans ter goedkeuring voorliggende verdragen (wetsontwerpen 18 435, 19 437 en 18 438) heeft de Nederlandse delegatie zich krachtig verzet tegen opname van overeenkomstige ongeclausuleerde jurisdictie-bepalingen, zoals bekend zonder succes.

Door het maken van een voorbehoud als nu voorgesteld, wordt bij toetreding het desbetreffende, gewraakte element voor Nederland van de werking van het Verdrag uitgezonderd. Omgekeerd kan Nederland aan dit onderdeel tegenover andere verdragspartijen ook geen rechten ontleenen.

Door het maken van een dergelijke reserve wordt uiteraard in het verdragsregime ten principale geen wijziging gebracht. Wel dient het om de Nederlandse positie, zowel ten aanzien van de onderhavige verdragen als in verband met eventuele toekomstige onderhandelingen over verdragen als deze, duidelijk te markeren.

De leden van de P.v.d.A.-fractie uitten kritiek op de beschouwingen in de memorie van toelichting, gegeven ter adstructie van het voorgestelde voorbehoud met betrekking tot artikel 11 van het Verdrag.

Zij vroegen zich af of wij ons wel voldoende gerealiseerd hebben dat een dreigement om zich kernmateriaal wederrechtelijk te zullen toeëigenen, wanneer dat door bepaalde personen of namens bepaalde organisaties wordt geuit, bepaald zeer ernstig genomen moet worden. Zij wezen er bovendien op dat in de memorie van toelichting geen onderscheid wordt gemaakt tussen de verschillende soorten nucleair materiaal.

Het is inderdaad waar dat alphastraling, zoals die van plutonium gemakkelijk afgeschermd kan worden. Het gevaar van het omgaan met plutonium ligt echter vooral in de hoge mate van radio-toxiciteit. Het radio-toxisch risico van plutonium is het grootst bij inhalatie in de vorm van zeer kleine onoplosbare deeltjes (aerosol). Inademing van enkele duizendste grammen in die vorm kan dodelijk zijn. Met dit materiaal kan derhalve alleen veilig worden omgegaan onder strikte veiligheidsvoorzorgen. Ook dit zou potentiële ontvreemders kunnen afschrikken.

Dat neemt niet weg dat denkbaar is, dat kernmateriaal wordt ontvreemd door personen, die de beschikking hebben over de nodige apparatuur om zich tegen de schadelijke effecten daarvan te beschermen.

Met het oog daarop zouden de leden van de P.v.d.A.-fractie, en met hen de leden van de C.D.A.-fractie liever hebben gezien, dat de regering een andere optie zou hebben gekozen en bij voorbeeld een afzonderlijke strafbepaling, gericht op de bedreiging met diefstal van kernmateriaal, met een voldoende zware strafbedreiging zouden hebben voorgesteld. Wij zijn van de noodzaak, en zelfs van de wenselijkheid daartoe niet overtuigd. Het komt ons voor dat door de leden van de beide genoemde fracties onvoldoende het eigenaardige van de gedraging die bestaat uit het dreigen met het plegen van diefstal van kernmateriaal onder ogen wordt gezien.

Dit eigenaardige bestaat hierin, dat men door het openlijk uiten van het dreigement kernmateriaal te zullen gaan stelen, te kennen geeft over dat materiaal nog niet te beschikken. Indien men werkelijk kwaad van zins is, dan ligt het niet erg voor de hand dat men het plan om zich kernmateriaal wederrechtelijk te gaan toeëigenen van te voren aankondigt. Dan tracht men dat materiaal eerst heimelijk te bemachtigen ten einde vervolgens dreigingen te uiten dat materiaal op enigerlei schadelijke wijze te zullen gebruiken. Dreigementen waaruit blijkt dat men de beschikking heeft over kernmateriaal of waaruit die suggestie wordt gewekt, zijn inderdaad als terroristische dreigementen te beschouwen en dienen buitengewoon ernstig te worden genomen. Dat soort dreigementen wordt echter niet in artikel 7, eerste lid, onder e(ii) van het Verdrag bedoeld en daarop heeft het voorgestelde voorbehoud geen betrekking. Die gedragingen zijn ook niet in artikel 284 van het Wetboek van Strafrecht strafbaar gesteld doch in artikel 285. Nog veel zwaardere straffen stelt dat Wetboek op gedragingen waardoor een begin van uitvoering aan het dreigement wordt gegeven. Het gaat hier echter om de bedreiging, waarmee wordt aangekondigd, dat men van plan is om zich kernmateriaal daadwerkelijk te gaan toeëigenen. Waarom, zo kan men zich afvragen, zou een dergelijk dreigement worden geuit?

Als het er primair om zou gaan het materiaal daadwerkelijk in handen te krijgen, dan ligt het voor de hand dat men zijn voornemen daartoe niet openbaar maakt. Een inbreker pleegt zijn komst niet aan te kondigen. Plausibeler lijkt ons de veronderstelling, dat het dreigement wordt gehanteerd om de overheid voor te houden, dat kernmateriaal onvoldoende wordt beveiligd en dat het zich gemakkelijk laat ontvreemden. Of het dreigement geloofwaardig is zal afhangen van de concrete fysieke beveili-

gingsmaatregelen die zijn getroffen. Wij gaan er van uit dat die beveiliging een zodanig niveau behoort te hebben, dat een dergelijk dreigement zich niet zomaar laat uitvoeren. Inderdaad kan daarin toch aanleiding gevonden worden om getroffen veiligheidsmaatregelen op te voeren. Dat is, menen wij, op zich zelf onvoldoende om het dreigement van een zware strafbedreiging te voorzien. De veronderstelling, dat de bedoeling van een dreigement kernmateriaal te zullen gaan ontvreemden niet zozeer gericht zal zijn op het voor eigen doeleinden bemachtigen van dat materiaal, doch veeleer op het vragen van aandacht voor de gevaren die door het onvoldoende beveiligen van dat materiaal bestaan, (en dat het niet zal gaan om een publiciteitsstunt van de legendarische meesterdief) plaatst een dergelijke gedraging in de context van de discussie over de maatschappelijke aanvaardbaarheid van kernenergie. Daarmede wordt een dergelijke gedraging, zeker als daarmede tevens wordt beoogd onnodige angsten bij het publiek op te wekken, niet goed gepraat. Maar het gaat ons te ver om met het oog hierop in de Nederlandse wetgeving, naast de uiteenlopende strafbepalingen die zij reeds kent, één nieuwe strafbepaling met een betrekkelijk zware strafbedreiging te introduceren. De praktijk heeft de behoefte daaraan ook geenszins aangetoond. Uit onderzoek in de Verenigde Staten naar bedreigingen jegens aldaar gelocaliseerde nucleaire installaties en inrichtingen blijkt dat van de 285 in de jaren 1969–1977 geregistreerde incidenten er slechts twee betrekking hadden op «intrusion threats», waarbij niet eens duidelijk is of in die gevallen de bedreiging zich mede op het ontvreemden van kernmateriaal richtte (zie *Studies on Nuclear Terrorism*, ed. Augustus R. Norton Martin H. Greenberg, G. K. Hall & Co., Boston, Mass. 1979, blz. 429–441). Het overgrote deel der incidenten betrof «bomb threats», een feit dat in ons strafrecht door artikel 285 Sr. wordt strafbaar gesteld.

In de meeste lid-staten van de EEG zullen de goedkeuringsprocedures op afzienbare termijn worden voltooid of zijn zij reeds afgerond. In een enkele lidstaat daarentegen zal de goedkeuring nog geruime tijd in beslag nemen.

De leden van de C.D.A.-fractie noemden het houden van een herzieningsconferentie na vijf jaar van groot belang en wezen op de beperkte reikwijdte van het Verdrag.

Wij onderschrijven het belang van een conferentie, vijf jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag, ten einde de toepassing van het verdrag te onderzoeken. Het lijkt overigens bij nader inzien juist deze conferentie aan te duiden als toetsingsconferentie, aangezien de toetsing van het verdrag niet noodzakelijkerwijs tot herziening ervan leidt. Veeleer ware de in artikel 20 aangeduide conferentie aan te duiden als herzieningsconferentie. Wij erkennen dat de reikwijdte van het Verdrag in die zin beperkt is dat de artikelen 3, 4 en 5, derde lid, alleen van toepassing zijn op vreedzaam te gebruiken nucleair materiaal in internationaal transport en niet ook, zoals de andere artikelen, op nucleair materiaal tijdens binnenlands transport en in nucleaire installaties, alsmede op het vervoer van voor militaire doeleinden bestemd nucleair materiaal. De Nederlandse delegatie heeft tijdens de voorbereiding van het Verdrag gepoogd deze beperkingen op te heffen, maar vond daarvoor onvoldoende steun.

Het lijkt in ieder geval niet raadzaam om zolang het verdrag nog niet voor het Koninkrijk in werking is getreden, met wijzigingsvoorstellen ter zake van dit Verdrag te komen. Dit klemt te meer aangezien het Verdrag in zijn huidige vorm reeds zo moeizaam tot stand gekomen is.

Overigens zijn naast dit Verdrag ook van toepassing de vervoersverdragen waarin voorzieningen zijn opgenomen ter beperking van de ecologische risico's. Wij mogen hierbij verwijzen naar het overzicht van de betrokken internationale vervoersverdragen resp. regelingen dat door de Minister van Verkeer en Waterstaat gegeven is naar aanleiding van de berging van het schip «Mont Louis» (zie Bijlage I Aanhangsel van de Handelingen, Eerste Kamer nr. 6, 1984–1985, vraag 7)¹.

¹ Ter inzage gelegd op de bibliotheek.

Verder geeft het Euratomverdrag onder meer algemene regelen voor de toepassing van kernenergie en de deugdelijke controle op het gebruik ervan doch inhoudelijk geen regelen met betrekking tot het vervoer van radioactieve stoffen of splijtstoffen. Met betrekking tot het vervoer van deze stoffen gelden specifieke regelingen, die gebaseerd zijn op de bovengenoemde vervoersverdragen. Zo al een wijziging ter zake van het vervoer nodig zou zijn, zou dit derhalve in het kader van de vervoersverdragen dienen te geschieden.

Evenwel wordt op grond van deze verdragen resp. internationale regelingen de stralingsveiligheid reeds zorgvuldig geregeld. Bovendien worden de vervoersregelingen op grond van deze verdragen regelmatig aan de nieuwe ontwikkelingen aangepast. De conclusie kan derhalve luiden dat de huidige vervoersregelingen voldoende voorzien in de bescherming tegen mogelijke ecologische risico's.

Aangaande de door andere staten gemaakte voorbehouden ten aanzien van de onderscheiden artikelen van dit verdrag kan hier verwezen worden naar Bijlage II¹.

Voorts wilden de leden van de C.D.A.-fractie weten of er bij de voorbereiding een nadere omschrijving afgesproken is van de term «vreedzame doeleinden».

Een strikte afspraak over de betekenis van de term «vreedzame doeleinden» is ter conferentie niet gemaakt. Hieraan kan ter verduidelijking worden toegevoegd dat de oorspronkelijke ontwerp tekst van artikel 2 de zinsnede bevatte: «other than those facilities, materials, or transports used for military purposes». Daarmee werd volgens de opstellers beoogd zowel militaire toepassingen in het algemeen als explosieven uit te sluiten. Aangezien evenwel bovenstaande formulering vragen oproep, bij voorbeeld ten aanzien van civiel materiaal tijdens militaire transporten, werd in de loop van de onderhandelingen voor de formulering «vreedzame doeleinden» gekozen.

Dezelfde leden vroegen om een toelichting omtrent de werking van het Verdrag op het nationale grondgebied in het kader van internationaal vervoer. Met name het derde lid van artikel 14 gaf hen aanleiding tot die vraag. Uit artikel 2, eerste lid, juncto artikel 1, onder c, van het Verdrag blijkt, dat het in volle omvang van toepassing is op kernmateriaal tijdens internationaal vervoer, dat wil zeggen gedurende de gehele periode van het transport vanaf de plaats van verzending, tot aan het bereiken van de plaats van bestemming.

In bepaalde opzichten is het Verdrag ook van toepassing op nationaal vervoer, dat wil zeggen vervoer dat zich geheel binnen het grondgebied van een Verdragspartij afspeelt. Met name de strafrechtelijke bepalingen van het Verdrag behoren dan toepassing te vinden. Waar die bepalingen betrekking hebben op vormen van internationale strafrechtelijke samenwerking komt hun toepassing in een dergelijk geval alleen in beeld, wanneer een tijdens zo'n nationaal transport of bij de opslag of het gebruik van kernmateriaal gepleegd strafbaar feit een internationale dimensie heeft of krijgt, bij voorbeeld omdat de dader naar het buitenland is ontkomen of een buitenlandse nationaliteit heeft.

Het derde lid van artikel 14 van het Verdrag is ingevoegd op verzoek van staten die ondubbelzinnig verduidelijkt wensten te zien, dat het Verdrag niet verplicht tot het buitenhangen van de vuile was. De in het tweede lid opgenomen informatieplicht is geschreven voor de gevallen waarin een onder artikel 7 van het Verdrag vallend strafbaar feit een internationale dimensie heeft, zodat andere direct geïnteresseerde staten op de hoogte zijn van de door de vervolgende staat ondernomen acties in een zaak waarbij zij ook betrokken zijn geweest. Een dergelijke informatieplicht dient verschillende doeleinden. Allereerst weten de aldus geïnformeerde staten, dat zij zich van het instellen van een eigen vervolging kunnen onthouden, wanneer zij ook bevoegd zouden zijn van het feit kennis te nemen. Voorts kan uit die informatie de uitkomst worden afgeleid van een zaak waarin een

¹ Ter inzage gelegd op de bibliotheek.

andere staat rechtshulp heeft verleend, bij voorbeeld door uitlevering. De informatie aan de depositaris en via deze aan de andere verdragspartijen, geeft deze een beeld van de wijze waarop en de gevallen waarin het Verdrag wordt toegepast en daarmee een inzicht hoe ware op te treden als men zelf met een zaak geconfronteerd wordt. Het derde lid van artikel 14 maakt duidelijk dat deze informatieverplichting niet geldt, als het gaat om een zuiver nationale zaak, zonder internationale elementen, dat wil zeggen om een strafbaar feit gepleegd met betrekking tot lokaal transport, opslag of gebruik op eigen grondgebied, gepleegd door een eigen onderdaan, die niet naar het buitenland is ontkomen en is moeten worden uitgeleverd. De verplichtingen uit hoofde van de artikelen 9, 10 en 12 van het Verdrag gelden dan uiteraard wel.

De leden van de C.D.A.-fractie begrepen uit artikel 3 van het Verdrag dat de rechtsmacht met betrekking tot een vliegtuig betrokken bij een internationaal nucleair vervoer, dat over het grondgebied van een andere staat vliegt, behoort bij de staat welks nationaliteit het toestel heeft, ongeacht of de overgevlogen staat partij is bij het Verdrag.

Op zich zelf is deze opvatting juist, zij het dat een en ander niet gebaseerd is op artikel 3 van het Verdrag inzake fysieke beveiliging. Artikel 3 legt (in beginsel) de verplichting om de voorschriften van Annex I na te leven bij internationaal nucleair transport per vliegtuig bij de staat welks nationaliteit dat vliegtuig heeft. Zulks sluit aan bij de algemene regeling (vergelijk het Verdrag van Tokio, Trb. 1964, 115) waarbij de rechtsmacht met betrekking tot wat aan boord van vliegtuigen voorvalt toekomt aan de «nationale» staat (in het algemeen de staat waar het toestel is geregistreerd). Een voorbeeld daarvan treft men bij voorbeeld aan in artikel 8.1a) van het onderhavige Verdrag. De overgevlogen Staat staat, behoudens in het geval dat deze tevens invoerende staat is, geheel buiten de door dit verdrag voorziene regelingen met betrekking tot het vervoer, ook als hij bij het Verdrag partij is. Wel kan de overgevlogen staat, op grond van zijn soevereiniteit over het eigen luchtruim, voorwaarden stellen met betrekking tot zulk vervoer.

De leden van dezelfde fractie kwalificeerden de bepalingen van artikel 4, leden 2 en 3 als «negatieve derdenwerking», waarvan de realiteitszin afhankelijk is van het aantal landen dat bij het Verdrag partij is. Zij vroegen zich in dat verband af of over de naleving geen nadere afspraken, bij voorbeeld in EG-verband zouden moeten worden gemaakt.

Ons is niet aanstonds duidelijk wat in dit verband onder een negatieve derdenwerking verstaan moet worden. Van een derdenwerking in de zin dat het Verdrag rechten of verplichtingen meebrengt voor derden is geen sprake. De desbetreffende bepalingen strekken ertoe het Verdrag althans voor een deel op analoge wijze toe te passen in relatie tot staten die daarbij geen partij zijn. Het effect van deze bepalingen is uiteraard groter naarmate een groter aantal staten aan invoer van nucleair materiaal vanuit derde landen condities stelt op het punt van de fysieke veiligheid.

Overigens behoren de genoemde bepalingen tot die bepalingen waarvan het Hof van de Europese Gemeenschappen in zijn uitspraak 1/78 van 14 november 1978 heeft vastgesteld dat zij in aanraking komen met het toepassingsgebied van het Euratom-verdrag. Verwezen zij naar het hieromtrent gestelde in de memorie van toelichting (blz. 5). Op grond hiervan zullen Gemeenschap en lid-staten gezamenlijk (en gelijktijdig) bij het Verdrag partij worden. Aldus is een communautair optreden als in de vraag bedoeld verzekerd.

De leden van de C.D.A.-fractie signaleerden dat het Verdrag geen regels bevat ten aanzien van Staten die bij het Verdrag niet partij zijn. Zij vroegen hoe een gezamenlijke houding van de verdragspartijen kan worden bewerkstelligd tegenover staten die al dan niet opzettelijk betrokken zijn bij onrechtmatige handelingen met kernmateriaal.

Vastgesteld kan worden dat het onderhavige Verdrag op een aantal terreinen wel degelijk regels bevat voor de relatie met niet-verdragspartijen.

Hierboven is al gewezen op de regeling van artikel 4 ten aanzien van de invoer van kernmateriaal uit derde landen. Daarnaast kan gewezen worden op artikel 5.2 dat onder meer voorziet in samenwerking met de betrokken andere staten, verdragspartij of niet, in geval van diefstal etc. van kernmateriaal.

De door het Verdrag voorgeschreven voorzieningen ter beveiliging van internationaal vervoer van kernmateriaal dienen om elk onrechtmatig optreden met betrekking tot dat materiaal tegen te gaan, ook als bij dat optreden staten betrokken zouden zijn. Dat stelsel van preventieve maatregelen vormt, zoals ook in de toelichting gesteld, de kern van het Verdrag. Voor het overige bevat het Verdrag bepalingen die, mocht de preventie falen, gericht zijn op het redresseren van de ontstane situatie. Deze bepalingen zijn in meerderheid, nl. voor zover deze betrekking hebben op strafrechtelijke samenwerking tussen de verdragspartijen, gebaseerd op de veronderstelling dat het grootste risico met betrekking tot misbruik van kernmateriaal is gelegen in optreden van individuele personen of groepen. Voor een Staat bestaan in het algemeen andere mogelijkheden om aan nucleair materiaal te komen dan het ontvreemden ervan tijdens een internationaal transport. Het is de taak van het IAEA om door zijn waarborgenstelsel zoveel mogelijk te ontmoedigen dat er misbruik gemaakt wordt van het nucleaire materiaal waarover een staat zoal beschikt.

Uit het bovenstaande moge blijken dat de in de vraag bedoelde gezamenlijke houding van verdragspartijen voor wat betreft preventieve maatregelen in het Verdrag geregeld is, en dat door staten geïnspireerd misbruik van kernmateriaal primair wordt tegengegaan door het IAEA-waarborgenstelsel. Ten slotte wordt met de in het Verdrag geregelde strafrechtelijke samenwerking tenminste ook een preventief effect beoogd, waardoor personen die in opdracht van een staat een door het Verdrag bestreken misdrijf zouden willen plegen, worden afgeschrikt.

Dezelfde leden vroegen voorts om aan te geven wat de reikwijdte is van het begrip «nationale veiligheid» (artikel 6.2) in samenhang met de beperking van de werking van het Verdrag tot kernmateriaal voor vreedzame doeleinden.

Artikel 6, tweede lid, bevat een vrijwaringsbepaling ten aanzien van de door het Verdrag voorgeschreven onderlinge informatieverschaffing. Inlichtingen waarvan de verschaffing onder meer de nationale veiligheid van de staat in gevaar kan brengen behoeven niet te worden verstrekt. Dergelijke bepalingen zijn ook in andere verdragen opgenomen (vgl. EEG-verdrag artikel 223, 1a; Algemene Overeenkomst betreffende Tarieven en Handel (GATT), artikel XXI, a). Algemeen wordt aangenomen dat staten bij een beroep op dit soort vrijwaringsbepalingen een ruime mate van discretie hebben bij de beoordeling van hetgeen de nationale veiligheid in gevaar zou kunnen brengen. Zo is een beroep op deze vrijwaringsclausule denkbaar wanneer het verstrekken van informatie het functioneren van inlichtingendiensten zou benadelen, bij voorbeeld door het compromitteren van bronnen. Dit voorbeeld maakt duidelijk dat het begrip nationale veiligheid meer omvat dan uitsluitend militaire veiligheid of defensieaan gelegenheden.

Artikel 2

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen in welke gevallen een andere verdragspartij, die meer directe aanknopingspunten voor de vervolging van het delict heeft, van het doen van een uitleveringsverzoek zou kunnen afzien. Wij denken hier grosso modo aan twee mogelijkheden. Een dergelijke Staat kan, gelet op bij voorbeeld de persoon van de dader en de organisatie waar deze uit afkomstig is of uit naam waarvan hij zegt te hebben gehandeld, ervoor terug deinzen om een strafvervolging te entameren of hem door middel van uitlevering in handen te krijgen. Kortom, men is de dader liever kwijt dan rijk. Hoe weinig fraai dit uit een oogpunt van de doelstellingen

van het Verdrag ook moge zijn, een dergelijke gang van zaken kan in de praktijk niet worden uitgesloten. Een andere mogelijkheid is, dat een dergelijke staat weinig vertrouwen heeft in het uitleveringsbeleid van de staat waarheen de dader is ontkomen en vreest dat een uitleveringsverzoek bij voorbeeld op politieke gronden zal worden afgewezen. Die staat zou er dan de voorkeur aan kunnen geven af te wachten of de dader in een derde Staat opduikt, waar een uitleveringsverzoek meer kans van slagen biedt. Ook een dergelijke gang van zaken is niet onrealistisch.

Op opmerkingen van de leden van de C.D.A.-fractie inzake artikel 2 en 3 van wetsontwerp 18436, zijn wij in het voorgaande reeds ingegaan. Daarnaar moge worden verwezen.

De Minister van Economische Zaken,
G. M. V. van Aardenne

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
P. Winsemius